Tịnh Độ Đại Kinh Giải Diễn Nghĩa
Tập 507
Chủ giảng: Tịnh Không Pháp Sư
Chuyển ngữ: Trần Thị Giang Hiền
Biên tập: Minh Tâm
Thời gian: 21/07/2011
Địa điểm: Phật Đà Giáo Dục Hiệp Hội – Hong Kong

Chư vị pháp sư, chư vị đồng học, mời ngồi xuống. Mời quý vị xem Đại Thừa Vô Lượng Thọ Kinh Giải, trang 634, bắt đầu xem từ hai chữ cuối hàng thứ tư:

Hội Sớ viết: "sĩ nông công thương, vi cấp tự thân, cố vân dĩ tự cấp tế. Cấp, cộng cấp dã. Tế, chu tế dã". Có nghĩa là siêng năng làm việc, để cung cấp cho tự thân, sĩ nông công thương là chỉ các giai cấp trong xã hội, cả đời cố gắng phấn đấu để kinh doanh, đều là vì cuộc sống cả, làm cho cuộc sống của mình giàu có lên, mục đích đều như vậy.

Chúng ta xem tiếp đoạn dưới. "Tôn ti, bần phú, thiếu trưởng, nam nữ", ở đây là rộng chỉ cho con người trên cuộc đời có rất nhiều chủng loại, nghĩa là tất cả đại chúng trong xã hội này. Người đời địi vị cao là tôn, tôn ti ở đây là nói đến địa vị, địa vị trong xã hội, bần phú là chỉ tiền tài, nhiều tiền thì gọi là phú, ít tiền thì gọi là bần; lớn tuổi thì xưng là trưởng, trẻ tuổi gọi thiếu. Nam nữ bất đồng, nhưng chẳng ai không có tâm tham dục ngu si, khổ tâm chồng chất, ưu tư dẫy đầy, bôn ba vất vả, không bao giờ dừng. Ở đây nói đến mọi người trong xã hội, hiện tượng này hiện nay phổ biến trên toàn thế giới, đều vì danh văn lợi dưỡng mà lắm ưu phiền. Những điều nói ở đây, miêu tả rất chính xác, ngu si chính là căn. Nói đến ngu si, là không hiểu rõ được chân tướng sự thật, vì vậy cả đời bất kể là bần phú sang hèn, phổ biến đều là ưu tư phiền muộn, đều có lắm lo nghĩ muộn phiền, cả đời bôn ba lao lực, luôn luôn bận rộn, không thể dừng lại được. Cho nên nói: "lũy niệm tích lự, vi tâm tẩu sứ". Lũy là tích lũy, niệm là vọng niệm, họ có lo lắng, họ có phiền não, họ có bất an, họ có nỗi lo được mất, những thứ này quấy nhiễu suốt cả cuộc đời luôn bận rộn kiếm sống mưu sinh của họ.

Nếu có trí tuệ, sẽ thật sự hiểu rõ, vì vậy cổ nhân không hề mê tín, cổ nhân thường bảo với chúng ta: "nhất sanh giai thị mệnh, bán điểm bất do nhân", nếu tiền tài phú quý có thể tranh giành mà có được, Phật Bồ tát cũng sẽ giành, Thánh hiền cũng sẽ giành, họ không giành được, quý vị có giành cũng vô dụng, không giành được. Những thứ này là cái gì? Nếu định mệnh có thì quý vị sẽ có, định

mệnh không có thì đừng phí công, tranh giành không được. Con người trong thế giới này, hạnh phúc mỹ mãn và phú quý không liên quan nhau, đạo lý này chắc chắn phải hiểu. Con người sống phải hạnh phúc, phải tự tại, vì vậy sống không áy náy gì, quý vị sẽ tự tại, minh lý. Cho nên cổ nhân nói "Khổng Nhan chi lạc", Khổng Phu tử vui vẻ, Nhan Hồi vui vẻ. Khổng Phu tử không có địa vị, dân thường; Nhan Hồi là một người vô cùng nghèo khổ, bần cùng, nhưng không thể nói là hèn, ông ấy có phẩm cách thanh cao. Cuộc sống, cuộc sống vật chất rất cực khổ, cơm rau dưa muối, Phu tử cũng cảm thán, người bình thường không chịu nổi cuộc sống nghèo nàn như vậy, nhưng Nhan Hồi cả ngày từ sáng đến tối đều vui vẻ, xem như không có gì. Từ đó có thể thấy, hạnh phúc thật sự không liên quan lắm đến tiền tài vật chất, người thật sự có đạo gặp sao yên vậy, xã hội này mới có thể yên ổn, thế giới mới có thể hòa bình, bởi họ không tranh. Vì sao không tranh giành? Họ hiểu rõ, mệnh trời đã định, giành cái gì? Số mạng có thì không cần giành, số mạng không có thì cũng không cần giành. Nếu chúng ta đã từng đọc Liễu Phàm Tứ Huấn, thì sẽ hoàn toàn hiểu rõ sự việc này.

Liễu Phàm tiên sinh, người đời nhà Minh, từ lúc nhỏ đã được một ông thầy bói xem cho vận hạn cả cuộc đời, vận hạn suốt đời. Lúc đó ông 15 tuổi, bố đã qua đời, mẹ nuôi ông ấy, nói rằng bố ông có di nguyện, hy vọng ông học nghề y, trị bệnh cho người, có thể kiếm sống, tức là có thể nuôi cả nhà, kiếm được chút thu nhập. Hơn nữa đều là làm việc tốt, có thể tích đức, có thể trở thành một danh y làm rạng danh dòng họ, là một chuyện rất tốt. Nhưng ông thầy bói này lại bảo với ông ấy rằng, ông không phải là người thuộc ngành đó, ông là người có tướng làm quan, số ông là được làm quan, ông hãy chuyên tâm đọc sách, khuyên ông ấy đọc sách, bói cho ông ấy vận hạn cả đời, năm nào sẽ tham gia ứng thí, đậu tước vị gì, bổng lộc triều đình phát cho ông ấy mỗi năm là bao nhiêu, đều đã được định sẵn. 15 tuổi, 25 tuổi, 35 tuổi, hơn hai mươi mấy năm, đều giống với lời của ông thầy bói, không sai sót chút nào, vì vậy ông đã tin hẳn lời thầy bói, không mưu cầu gì nữa, thật sự là định mệnh đã sắp đặt sẵn rồi. Ông đến thăm Vân Cốc Thiền sư, ở núi Thê Hà - Nam Kinh, ngồi trong thiền đường với Vân Cốc Thiền sư đúng 3 ngày 3 đêm, không hề khởi ý niệm. Vân Cốc Thiền sư rất khâm phục ông, điều này người bình thường không làm được, không làm được như vậy. Bèn hỏi ông: Ông học được ở đâu? Ông nói với Thiền sư: tôi không có công phu gì. Vậy sao ông có thể 3 ngày 3 đêm không hề có một vọng niệm? Mệnh của tôi đã được người ta định sẵn, hơn 20 năm nay không hề sai sót, tôi khởi vọng niệm có tác dụng gì? Tốt nhất không khởi vọng niệm nữa. Điều này là thật không phải là giả.

Vân Cốc Thiền sư nghe xong cười lớn: Tôi vốn cho rằng ông là Thánh nhân, kết quả ông vẫn là một phàm phu. Liễu Phàm tiên sinh nghe xong câu này rất ngạc nhiên, bèn hỏi Sư: vì sao Sư lại nói như vậy? Sư bảo với ông ấy rằng: "phàm phu bị vận mệnh trói buộc, ông không vượt qua nổi định mệnh; nếu như là Thánh hiền, vận mệnh không trói buộc nổi họ". Nói với ông con đường của Thánh hiền. Vậy có thể thay đổi vận mệnh không? Đương nhiên có thể đổi.

Mệnh từ đâu đến? Là quý vị tự tạo ra, là nghiệp thiện ác quý vị tạo ra ở kiếp trước, quyết định vận mệnh kiếp này của quý vị. Ở kiếp trước không bố thí tiền tài, kiếp này quý vị không thể có tiền tài, bất kể dùng thủ đoạn gì, tiền tài đoạt lấy từ thủ đoạn phi pháp, đều là số mệnh quý vị có tiền. Nếu số mệnh không có, quý vị làm ăn cướp, quý vị vẫn sẽ bị giật khỏi tay, bị cảnh sát bắt đi. Tại sao? Mệnh không có tiền. Nếu mệnh quý vị có tiền tài, quý vị mới có thể giữ được, mệnh không có thì không giữ được tiền. Thế thì quý vị hà tất phải dùng thủ đoạn phi pháp? Dùng thủ đoạn phi pháp gọi là tạo nghiệp, quả báo không tốt. Vì vậy người hiểu rõ đạo lý này, họ chắc chắn sẽ không dùng thủ đoạn phi pháp. Thế là Vân Cốc Thiền sư dạy ông bỏ ác tu thiện, Phật thị môn trung có cầu tất ứng. Ông ấy làm thật, hễ phát tâm là làm thật, năm sau đi ứng thí, Khổng tiên sinh bói ông xếp thứ 3, ông đậu bậc cao nhất, lập tức tin rằng vận mệnh có thể thay đổi. Vận mệnh của ông không có công danh, công danh là gì? Tiến sĩ, Cử nhân gọi là công danh, Tú tài không tính, vận mệnh của ông chỉ có Tú tài, không có mệnh Cử nhân và Tiến sĩ. Ông làm việc tốt, phát nguyện cầu được công danh, Cử nhân ông cũng thi đậu, Tiến sĩ ông cũng thi đậu. Vận mệnh không có con trai, ông làm việc thiện cầu sanh quý tử, thật sự đã cầu được. Vận mệnh nói thọ mạng của ông chỉ có 53 tuổi, ông sống đến 74 tuổi, sống hơn 21 năm nữa. Ông không cầu thọ mạng, nhưng thọ mạng tự nhiên kéo dài. Quan, chỉ làm đến chức Huyện lệnh nhỏ bé, một huyện nhỏ của Tứ Xuyên, kết quả là ông làm đến Tri huyện của một huyện lớn, Bảo Để. Bảo Để thuộc sự quản lý trực tiếp của Hoàng đế, đây là một huyện lớn, cũng giống như thành phố trực thuộc trung ương hiện nay. Vì vậy hoàn toàn không giống với số mệnh đã định sẵn của ông, thay đổi vận mệnh, không phải là không thể thay đổi. Nếu quý vị gặp được những cao nhân này, sẽ có biện pháp.

Từ nhỏ tôi đã tin, tin vào vận mệnh. Nhà của chúng tôi là gia đình bần hàn, vì vậy người khác không biết, tôi cảm ơn Đảng cộng sản. Đảng cộng sản đến, nhà chúng tôi nghèo rớt mồng tơi, không có gì cả, không có một mảnh ruộng, cũng không có tiền. Bố là công nhân viên chức, sống dựa vào đồng lương ít ỏi, không làm việc thì phải chịu đói. Đảng cộng sản đến, tốt rồi, tôi đi xa, không ở trong

nước, mẹ và em trai tôi nói với tôi, được chia cho đất địa chủ, cũng được chia cho nhà ở, vậy là họ có thể an cư. Có thể cho em tôi đi học, và đã tốt nghiệp Đại học Phúc Đán, còn có thể dạy học ở trường. Đây là điều mà chúng tôi không thể có trong thời đại Dân quốc, đó là chết vì nghèo khổ, làm sao sống qua ngày? Lúc đó tôi còn trẻ, lại không có học hành, cũng không có quan hệ, quý vị có thể thấy tình hình khốn khổ đó. Ở Đài Loan, may là đã gặp thầy Phương, được người tài giỏi này hướng dẫn, dẫn tôi đi đến con đường sáng lạng này - học Phật. Tôi học Triết học với ông ấy, ông đã dạy Triết học Kinh Phật cho tôi, dạy cho tôi Khái luận Triết học, bài học này là bài học cuối cùng - Triết học Kinh Phật. Tôi rất kinh ngạc. Ông nói với tôi: "Thích Ca Mâu Ni là nhà Triết học vĩ đại nhất thế giới, Triết học Kinh Phật là đỉnh cao của Triết học trên thế giới, học Phật là hưởng thụ lớn nhất của đời người." Chúng tôi chưa từng nghe ai nói những lời như vậy, người xuất gia cũng không nói được như vậy. Bắt đầu từ lúc đó tôi mới đọc Kinh Phật, càng đọc càng thấy hay, muốn ngừng mà không được.

Không lâu sau thì gặp Chương Gia Đại sư, Sư đã hướng dẫn tôi. Chương Gia là người chuyên về Phật học, Phương tiên sinh là Triết học, hoàn toàn nhìn Kinh Phật dưới góc độ của Triết học. Tìm được một người thầy giỏi, người thầy này dạy cho tôi lựa chọn con đường xuất gia, con đường này của tôi là do Chương Gia Đại sư lựa chọn cho tôi, tôi nghe lời, đúng là hồi trẻ rất thật thà nghe lời, còn dạy tôi học Đức Phật Thích Ca Mâu Ni, vì vậy quyển sách đầu tiên Sư bảo tôi đọc chính là Thích Ca Phương Chí, Thích Ca Phổ, do người đời Đường viết, chính là câu chuyện của Đức Phật Thích Ca, trong Đại Tạng kinh, sau khi đọc xong mới thật sự hiểu rõ. Thầy bảo với tôi, "học Phật, con phải nhận biết Đức Phật Thích Ca, con sẽ không đi sai đường. Nếu con không nhận biết Ngài, làm sao con học Ngài?" Tôi nghe xong thấy cũng có lý, nhập môn từ đó. Sau khi đọc mới bỗng nhiên tỉnh ngộ, nói như cách nói của chúng ta bây giờ, thì ra Đức Phật Thích Ca làm nghề giáo viên, Phật giáo không liên quan gì với những tôn giáo khác. Phật giáo thừa nhận có Thần, không sùng bái Thần. Thần là gì? Cũng là một loại chúng sanh, cũng giống đất nước chúng ta thừa nhận đất nước người ta, nhưng đó không phải đất nước chúng ta. Vì vậy Thần cũng là một loại chúng sanh, có loại cao hơn chúng ta, phúc báo lớn hơn chúng ta, nhưng cũng có loại thấp hơn chúng ta, có loại bình đẳng với chúng ta. Phật chủ trương tự mình khiêm tốn, cung kính người khác, cung kính người khác, với quỷ thần cũng phải cung kính, nhưng không thể học theo họ. Gặp người khác phải lễ phép, người xấu cũng phải lễ phép, đừng học theo họ là được rồi. Vì vậy rất có đạo lý.

Trong Phật giáo có học thuật, đó là đại học vấn, không những là Triết học cao nhất như thầy Phương đã nói, còn có khoa học cao nhất. 30 năm trở lại đây, rất nhiều nhà Vật lý học trên thế giới có phát hiện mới, giống như trong Kinh Phật đã nói. Khởi nguồn của vũ trụ, sinh mệnh từ đâu mà có? Những vấn đề lớn này, những phát hiện mới này giống như trong Kinh Phật đã nói. Vũ trụ không phải đến từ vụ nổ lớn, có rất nhiều người hoài nghi về lý luận vụ nổ lớn này, cuối cùng bây giờ cũng đã chứng minh được, giống như Đức Phật đã nói, Đức Phật nói vũ trụ từ đâu mà có? "Tất cả pháp từ tâm tưởng sanh", được sinh ra từ ý niệm. Vì vậy hiện nay có rất nhiều sách mới đều nói đến ý niệm. Khoa học nói giữa vũ trụ có 3 loại hiện tượng, đây là những thứ cơ bản, vạn sự vạn vật đều do nó biến hiện ra, hiện tượng vật chất, hiện tượng tinh thần, hiện tượng tự nhiên, 3 thứ này, trong Kinh Phật nói là tam tế tướng của A-lại-da. Hiện tượng vật chất là tướng phần của A-lại-da, hiện tượng tinh thần là kiến phần của A-lại-da, năng lượng là nghiệp tướng của A-lại-da, chính là tự chứng phần. Còn có thêm Chứng tự chứng phần. Những nhà khoa học, nhà triết học vẫn chưa nói đến. Đó là cái gì? Đó là trí tuệ từ đâu đến. Chứng tự chứng phần là nói trí tuệ. Vì vậy thầy Phương nói đây là Triết học cao nhất, nói không sai. Nếu thật sự hiểu, hiểu rõ rồi, vấn đề gì cũng có thể giải quyết, vấn đề sức khỏe cũng sẽ tự nhiên được giải quyết.

Trên trái đất hiện nay xảy ra rất nhiều thiên tai, có thể hóa giải, không phải là không thể hóa giải. Quý vị phải biết nguyên nhân là vì đâu, vì sao lại xảy ra nhiều chuyện quá như vậy, sau khi hiểu rõ, quý vị sẽ biết phải đối phó thế nào, nó sẽ tự nhiên biến mất. Những thứ này khoa học không thể giải quyết, vì sao? Vì khoa học quá xem nặng vật chất, vũ trụ không chỉ có một mình vật chất, nó có hiện tượng tinh thần và cũng có hiện tượng tự nhiên. Quý vị nếu hiểu ra rồi, quý vị sẽ biết, vật chất từ đâu đến? hiện tượng tinh thần từ đâu đến, hiện tượng tự nhiên từ đâu đến, đi tìm, tìm đến cội rễ căn nguyên. Bây giờ chỉ biết được, hiện tượng vật chất đã biết rồi, hiện tượng tinh thần vẫn còn chưa biết, báo cáo khoa học chỉ nói từ không sanh ra có. Từ không sanh ra có, những người học Kinh Đại thừa chúng ta hiểu được. Nhưng học thuật truyền thống Trung Quốc và Phật pháp Đại thừa không nói từ không sanh ra có, không làm sao có thể sinh ra có? Nhưng thứ có thể sinh ra có đích thực là không, không ở đây không phải là không có cái gì, trong không có cái có. Có sao lại nói nó là không? Bởi vì quý vị không thấy nó, quý vị không nghe thấy nó, quý vị không sờ được nó, ngay cả nghĩ quý vị cũng không nghĩ ra nó, đành phải dùng chữ "không", dùng chữ "không" để thay thế. Vì vậy "không" ở đây không phải "không ngơ", không phải không có cái gì,

nó có, nó có thể sinh vạn pháp. Vì vậy ở đây nói bản tánh, người Trung Quốc nói bản tánh bản thiện, bản tánh là bản thể, bản thể mà Triết học nói đến, trong Phật pháp nói bản tánh, tự tánh, pháp tánh đều là ý này. Những thứ này là cái gì? Nó không phải là hiện tượng tự nhiên, cũng không phải là hiện tượng vật chất, cũng không phải là hiện tượng tinh thần, vì vậy khoa học và triết học đều không có biện pháp. Khoa học, triết học nhất định phải có hiện tượng, nó là đối tượng nghiên cứu. Ở đây nó không có đối tượng, nhưng nó có thật, nó tồn tại, vì vậy đây là điều mà chúng ta không thể không biết. Thật kỳ diệu.

Vấn đề không phải không thể giải quyết, chúng tôi cũng vì ứng phó với những thiên tai hiện nay, đã viết ra vài câu rất đơn giản, mấy câu này đều xuất phát từ Phật pháp và từ văn hóa truyền thống xưa. Hiện nay mấy câu này đã in ra, in rất đẹp, in rất hay. Điều đầu tiên là nghiệp, "sát đạo dâm vọng tửu là tất cả ác nghiệp", tức là tất cả tai họa, bệnh tật của bản thân, tai họa của sông núi đất trời, nó là bệnh thái, là ác nghiệp, cảm ứng của ác nghiệp. "Tham sân si mạn nghi là tất cả bệnh nhân, oán hận não nộ phiền là tất cả bệnh duyên, tạng phủ thất điều thiên địa biến hóa là tất cả bệnh quả, tật khổ đoản mệnh tai họa tự nhiên là tất cả bệnh báo", nhân duyên quả báo. Đoạn sau, "nhân nghĩa lễ trí tín là tất cả bệnh dược", chỉ cần tìm lại được Nhân Nghĩa Lễ Trí Tín, vấn đề này sẽ được giải quyết hoàn toàn. Cổ đức đã nói như vậy, Phật Bồ tát đã nói như vậy, bây giờ nhà khoa học phát hiện, họ cũng nói như vậy. Những người này chưa hề gặp mặt nhau, Đức Phật Thích Ca là người của 3 ngàn năm trước, Khổng Phu Tử là người của hơn 2500 năm trước, phát hiện mới nhất của các nhà khoa học không quá 30 năm, cách nhìn nhận của họ, cách nói của họ hoàn toàn giống nhau.

Vì vậy con người phải tin vào vận mệnh. Tin tưởng vận mệnh, cả đời sẽ sống rất hạnh phúc, vì sao? Vì không dựa dẫm luồn cúi. Từ nhỏ đã có rất nhiều người xem bói cho tôi, mẹ tôi cũng rất bồn chồn lo lắng, trong nhà tôi giống như di truyền vậy, ông nội 45 tuổi thì qua đời, tôi có một ông bác cũng qua đời ở tuổi 45, bố tôi cũng mất lúc 45 tuổi, vì vậy người ta bói số tôi cũng không sống quá 45 tuổi được. Tôi cũng không suy nghĩ nhiều, tôi chưa từng nghĩ đến vận mệnh của mình, nhưng tôi nhớ kỹ thọ mệnh của tôi là chỉ 45 tuổi. May mắn năm 26 tuổi gặp được Phật pháp, biết rằng có thế giới Tây phương cực lạc, mặc dù là mười mấy năm sau mới tin, khoảng đến năm 40 tuổi tôi mới thật sự tin rằng có thế giới cực lạc. Năm tôi 45 tuổi đổ bệnh, thì tôi luôn niệm Phật cầu sanh tịnh độ. Niệm được 1 tháng, sức khỏe hồi phục, khỏe lại. Nghỉ ngơi thêm 1 tháng nữa thì lại bắt đầu giảng Kinh, lúc đó tôi đã giảng Kinh 12 năm. Năm thứ 2 tôi gặp Phật sống

Cam Châu, Sư ấy là học trò của Chương Gia Đại sư, lớn hơn tôi khoảng 5,6 tuổi. Bảo với tôi, Sư nói "số mạng của ông vốn rất khổ, ông không có tiền tài, mệnh của ông là tiền tài trống không, mệnh của ông rất ngắn, không qua nổi 45 tuổi". Sư nói những năm đó của tôi, lúc đó tôi đã giảng Kinh dạy học được 12 năm, giảng Kinh dạy học liên tục không ngừng 12 năm, Sư nói "công đức này rất lớn, vận mệnh của ông đã hoàn toàn thay đổi, không những tương lai tài lộc của ông không ngớt, mà thọ mệnh của ông cũng rất dài". Tôi chưa từng cầu nguyện những điều này. Nhưng năm sau thì Sư Cam Châu đã đi rồi, vị này là Lạt ma Tây Tạng, rất có trình độ. Vì vậy tự tôi đã hiểu rõ, thầy lựa chọn con đường này giúp tôi là đúng đắn, đã thật sự tích lũy công đức. Cả đời Đức Phật Thích Ca, chúng ta biết rằng, cả đời Ngài dạy học, nghề nghiệp là giáo viên. Chúng ta có thể nhìn thấy từ sự tích cuộc đời của Ngài, Ngài có thân phận gì? Nhà giáo dục văn hóa xã hội đa nguyên, đây là thân phận của Ngài, Ngài làm giáo dục, Ngài làm thật. Thân phận của Ngài có thể nói là người tình nguyện làm giáo dục văn hóa đa nguyên, cả đời dạy học, không thu học phí. Tại sao lại nói văn hóa đa nguyên? Ngài không phân quốc gia, không phân chủng tộc, cũng không phân tôn giáo, chỉ cần quý vị chịu học Ngài, Ngài sẽ chân thành dạy quý vị. Vì vậy chúng ta nhìn thấy rất nhiều trong Kinh điển, những đồ đệ tôn giáo, người truyền bá tôn giáo của những tôn giáo Ấn Độ cổ này, đều là học trò của Đức Phật Thích Ca, Ngài không hề thay đổi tôn giáo của họ. Quý vị tín ngưỡng tôn giáo mình không sao, quý vị không từ bỏ tôn giáo của mình, Ngài cũng rất tôn trọng quý vị. Quý vị đến học ở Ngài điều gì? Học trí tuệ, học đạo đức, Ngài giảng cho quý vị những điều này, bảo cho quý vị chân tướng sự thật.

Vì vậy những người học Phật thật sự hiểu, tâm của họ rất tịnh, tâm là định. Có tiền tài hay không? Có, họ hiểu được con đường sinh tiền tài. Không có kiến tánh, đức năng trí tuệ trong tự tánh sẽ không thoát ra được, là dựa vào tu. Tu như thế nào? Tiền tài từ đâu đến? Tiền tài đến từ bố thí, càng thí càng nhiều. Điều này là thật, những điều thầy bảo với tôi không sai chút nào. 60 năm trước thầy dạy tôi bố thí, tôi rất khó khăn, tôi nói với thầy: cuộc sống của con bây giờ rất khó khăn, chỉ đủ đắp đổi qua ngày, làm gì có tiền mà bố thí. Thầy hỏi tôi: có 1 hào không? 1 hào cũng được, có, 1 hào tôi có. Có 1 đồng không? 1 đồng cũng được. Con cứ bố thí từ 1 đồng 1 hào đi, con phải luôn có tâm bố thí, ý niệm bố thí này, điều này không thể dứt. Đó là gì? Thầy đã giúp tôi bù đắp những điều kiếp trước chưa tu được, vì vậy cả đời này sống trong nghèo hèn, hoằng pháp lợi sanh cần có tiền tài. Cả đời tôi đã làm theo lời dạy, lúc đó bố thí, tôi rất cẩn thận, bố thí như thế

nào? Trong Chùa có ấn kính, quý vị thấy phía sau ấn kinh có danh sách công đức, mọi người gom tiền, bất kể bao nhiêu, 1 đồng 2 đồng cũng không viết thiếu, tôi đã tham gia như vậy. Có người đưa đồ tới, trong túi tôi có một ít thì cho họ. Còn thêm cả phóng sanh, phóng sanh tôi phải làm, vì tôi biết thời kỳ kháng chiến sát nghiệp rất nặng. Con người của bố tôi cũng rất lương thiện, làm việc theo luật pháp, thích săn bắn, vì vậy trong thời kỳ kháng chiến, bữa cơm của nhà chúng tôi cũng không quá tệ, mỗi ngày đều có thú săn. Tôi cũng đã đi săn với bố tôi 3 năm, trong 3 năm mỗi ngày phải bắn ít nhất 10 viên đạn, 3 năm luyện tập, thành xạ thủ, không cần ngắm chuẩn, bách phát bách trúng, tôi có kỹ thuật này. Bố tôi là quân nhân, quản quân giới, vì vậy rất thuận tiện, ông giữ vũ khí, giữ đạn dược, lấy từng thùng đạn đem về nhà, bỏ đi đầu đạn, gắn đầu sắt vào đi săn bắn, đến 3 năm. Sau khi học Phật mới biết, đã tạo nghiệp rất nặng. Vì vậy phóng sanh, tôi đã liệt phóng sanh vào ba việc tốt mà tôi có thể làm, một là ấn kinh, hai là phóng sanh, ba là bố thí thuốc men. Trong bệnh viện này, tôi luôn quyên góp một số tiền cho bệnh viện để làm viện phí, có một số bệnh nhân nghèo lúc khám bệnh không có tiền mua thuốc, thì dùng số tiền này giúp đỡ họ. 60 năm nay chưa hề đứt quãng. Bây giờ tôi ở Úc, mỗi năm 2 bệnh viện, 240 ngàn đô Úc, mỗi tháng 20 ngàn, làm bố thí 240 ngàn. Vì vậy cả đời tôi không đau ốm, tại sao? Viện phí đều đã bố thí hết rồi. Không thể làm bảo hiểm, không thể giữ lại viện phí. Giữ lại viện phí là gì? Chắc chắn quý vị sẽ đổ bệnh, quý vị không bệnh sao có thể dùng số tiền đó? Tiền đau ốm của tôi đều dùng hết rồi. Vì vậy quý vị hiểu rõ đạo lý này, quý vị sẽ hiểu rằng tôi không thích có bệnh, nên tôi đem viện phí quyên góp hết, không có tiền viện phí. Vì vậy cả đời làm việc tốt, chính là làm tốt 3 việc này. Trong giáo dục, có thể nói là sử dụng rất nhiều. Số tiền học bổng mà tôi đã tặng cũng rất khả quan, giúp đỡ một số bạn trẻ, gia cảnh khó khăn, đã đậu đại học, nhưng không thể đi học, học phí và sinh hoạt phí 4 năm đại học tôi đều cho họ. Kinh tế nhất, mức sống thấp nhất là Indonesia, Indonesia mấy năm trước, 2 3 năm lại đây không có nữa. Lúc trước khi tôi ở Úc, tôi đã tặng học bổng cho Indonesia 1 năm, 600 ngàn đô Úc, cho 6 trường Đại học, mỗi trường Đại học 100 ngàn. Chăm sóc bao nhiêu học sinh? Rất nhiều, hơn 700 học sinh, vẫn rẻ. Nếu ở Úc, một học sinh ở Úc một năm phải mất 10 ngàn đô Úc, chỉ có thể chăm sóc cho 60 em. Ở Indonesia, 6 trường Đại học, một trường Đại học hơn 700 em, chăm sóc được mấy ngàn em, mức sống ở đây thấp. Vì vậy, chúng ta hãy làm nhiều việc giống như thế. Ấn tống Kinh sách, đây là đại tông, chủ yếu là bắt đầu từ đây. Tiền đến rất nhiều, cũng phải để tiền đi nhiều. Bản thân tôi hầu như không có chỗ để dùng tiền, những thứ

tôi ăn, mặc đều là người ta tặng cả, tặng quá nhiều, tặng không dứt, đều chia cho mọi người.

Vì vậy quý vị phải hiểu thế nào là tu phước, tu bằng phương pháp chính đáng, tự nhiên sẽ đạt được nó, bố thí tiền tài được tiền tài, bố thí pháp được thông minh trí tuệ, bố thí vô úy, giống như bố thí thuốc men, bố thí bệnh khổ gọi là bố thí vô úy, được sức khỏe trường thọ. 3 loại quả báo, 3 loại nhân, quý vị tu 3 loại nhân, làm gì có đạo lý không đạt được quả báo! Tôi đã làm 60 năm, có thể làm gương cho người khác, nhìn thấy tôi quý vị sẽ có lòng tin. Nếu tôi không tiêu tiền vào những việc như vậy, nếu xây chùa, không biết đã xây được bao nhiêu rồi, không thua gì Tinh Vân Pháp sư, Tinh Vân Pháp sư đã xây 200, 300 ngôi chùa trên toàn thế giới. Vì tôi cảm thấy nếu làm vậy, là đem tiền chôn xuống đất, nó không có tác dụng. Nên giúp đỡ những người nghèo khổ, bản thân ta đủ cơm ăn áo mặc, đủ rồi, có ngôi nhà nhỏ che mưa che nắng, được rồi. Tôi cũng có Đại hùng bảo điện, Đại hùng bảo điện của tôi ở nơi đó, không cần xây xa hoa tráng lệ, tốn nhiều tiền như thế, tốn oan uổng lắm. Vì vậy, có tiền là phước báo, dùng tiền là trí tuệ. Không có trí tuệ, tiền đều sẽ hết, đó không phải việc tốt.

Vì vậy, chúng ta niệm niệm cầu tiền tài, thông minh trí tuệ, sức khỏe trường thọ, cứ làm theo cách mà Đức Phật dạy chúng ta, chắc chắn sẽ đạt được. Tổ tiên Trung Quốc đã nói trong Kinh Dịch, Hệ Từ Đại Truyện là do Khổng Tử viết, "nhà nào làm việc thiện, sẽ vui vẻ hạnh phúc, nhà nào làm việc bất thiện, sẽ gặp tai ương", tại sao không tích thiện? Tại sao lại không tích đức? Cá nhân như thế, gia đình cũng như thế, đất nước cũng như thế. Đất nước muốn giàu mạnh, phải tích đức, phải hành thiện. Quý vị nhìn lại lịch sử Trung Quốc, vào thời thịnh thế, quý vị xem những ông vua đó, họ bố thí, họ không dùng vũ lực để xâm lược, không phải vậy. Những quốc gia nhỏ xung quanh đến tiến cống, tiến cống chính là tặng lễ vật cho Hoàng đế, Hoàng đế sẽ tặng lại gấp đôi, phong thái của nước lớn, gấp đôi, tặng lại họ gấp mấy lần. Vì vậy những nước nhỏ này đều quy phục, đều làm chư hầu cho họ, không cần dùng chiến tranh, lãnh thổ của họ ngày càng được mở rộng, bằng đạo đức, bằng cho đi, bằng chăm sóc. Trí tuệ của tổ tiên, lời dạy của Phật Bồ tát rất có hiệu quả.

Vì vậy, chúng ta gọi con người hiện nay là ngu si, họ chưa từng được học, cũng chưa ai dạy cho họ. Thật sự muốn học, hiểu rõ rồi, sẽ không còn có những ham muốn, nhưng phải có tấm lòng muốn giúp đỡ tất cả chúng sanh. Quý vị càng giúp đỡ, bất kể là trí tuệ, tiền tài, đức hạnh, sẽ càng được mở rộng. Ví dụ như bố thí, bố thí nhiều càng được nhiều, được nhiều rồi càng phải bố thí, chứ đừng để

tiền một chỗ không dùng, để yên vậy sẽ trở thành nước tù nước đọng, như vậy là sai rồi. Chắc chắn phải nhanh chóng phân phát nó, gọi là tán tài, nơi nào cần đến nó, thì phát cho họ, như vậy mới đúng. Không cần phải đau đầu suy nghĩ, cũng không cần phải lo lắng, càng không cần phải bôn ba lao lực, quý vị sẽ có cuộc sống rất tự tại, rất hạnh phúc, rất mỹ mãn. Nếu quý vị sai rồi, quý vị không hiểu, giống như mọi người hiện nay mỗi ngày đều bôn ba lao lực, phí cả cuộc đời.

Cho nên nói "lũy niệm tích lự, vi tâm tẩu sứ". Phía dưới có giải thích, Sư Nghĩa Tịch nói: "lũy niệm ư ký vãng, tích lự ư vị chí", quý vị nghĩ đến quá khứ, nghĩ đến tương lai, nên gọi là "lũy niệm tích lự". "Thường vi dục tâm sở khu dịch", dục vọng của quý vị quá lớn, dục vọng đang chi phối quý vị, dục vọng khiến quý vị bôn ba lao lực, đoạn dưới nói, "tào tạp bôn ba, cố vân vi tâm tẩu sứ". Tâm đang chỉ huy quý vị. Tâm ở đây là gì? Dục vọng. Quý vị sống cả đời trên thế gian này vì cái gì? Vì dục vọng, sai rồi, dục vọng này chính là tham, Đức Phật bảo chúng ta, dục vọng về lòng tham là quả báo gì? Đường ngạ quỷ. Lòng tham đọa ngạ quỷ, nóng giận đọa địa ngục, ngu si đọa súc sinh, quý vị nhầm rồi, quý vị đi sai đường rồi. Ba đường lành đều là thiện nghiệp, thập thiện trung phẩm ở cõi người, thập thiện thượng phẩm ở cõi trời. Quý vị hành thiện tích đức, quý vị sẽ đi lên; nếu quý vị tham sân si mạn, quý vị phải đi xuống, sai rồi. Chúng ta muốn sống một cuộc sống bình an, nghe lời Đức Phật, nghe lời ông bà tổ tiên, chắc chắn sẽ không sai.

Đoạn dưới sư Nghĩa Tịch - vì vậy chú giải ở đây là tập chú - "Sư Nghĩa Tịch nói: "lũy niệm ư ký vãng, tích niệm ư vị chí - vị chí ở đây chính là tương lai - cố vân lũy niệm tích lự, thường vi dục tâm sở khu dịch", câu này vừa nãy đã đọc rồi. "Ý vị tư ức quá khứ thị lũy niệm", nhớ về quá khứ, lo nghĩ về tương lai, đó là tích lũy lo lắng. "Cố thử tâm niệm, vô hữu an thời. Nhân tâm hữu sở dục, thân tâm tùy chi. Liệt như dục cấu ái vật, tắc bất cố ủng tể tạp loạn, bôn ba bài đội. Cố viết vi tâm tẩu sứ". Hiện tượng này có thể nhìn thấy ở siêu thị, trong chú giải của Hoàng Niệm lão, ở siêu thị bây giờ quý vị thường nhìn thấy, "chỉ vi thử dục tâm nhi bôn tẩu dã". Gia Tường Sớ lấy "tâm tài tương tích bất xả" - để giải thích "lũy niệm tích lự"; lấy "cần cầu vô ninh", để giải thích "vi tâm tẩu sứ". "Cái vị tích ư tâm niệm chi trung, cụ thị tài vật, cố danh lũy niệm tích lự". Hàng ngày đều nghĩ đến tiền tài vật chất, luôn nghĩ đến những thứ này, có tốt không? Không tốt. Vì sao vậy? Nghĩ đến những thứ đó kết quả là họ có thể đến ba đường ác. Những đồng tu học Phật cũng đã biết rồi, quý vị hãy thay đổi suy nghĩ, hàng ngày đều nghĩ đến Đức Phật A Di Đà, tương lai quý vị sẽ đến thế giới cực lạc. Nếu mỗi

ngày quý vị đều nghĩ đến những bạo loạn trên thế giới, nỗi khổ của chúng sanh, vất vả, quý vị thường để tâm đến điều đó, cố gắng hết sức giúp đỡ khổ nạn chúng sanh, quý vị sẽ đi lên, tương lai sẽ là cõi trời, đi lên phía trên. Không thể xuống dưới nữa, không thể có lòng oán hận, lòng oán hận là đường địa ngục, rất nặng, nhẹ là La sát, sẽ biến thành Ma đạo, con đường này không phải đường chánh. Con đường mà tổ tiên dạy chúng ta đi, đó chính là nhân thiên đại đạo. Ngũ thường, Ngũ luân, Tứ duy, Bát đức, đều là luân thường đại đạo, kiếp sau được làm người, được hưởng phú quý ở cõi trần. Nếu tích lũy công đức lớn, ở nhân gian không có được phước báo lớn như thế, thì sẽ được lên trời, phước báo của người trời lớn hơn nhân gian, họ có thể được lên trời.

Nhưng Đức Phật dạy chúng ta, trời không phải cứu cánh, mặc dù phước báo lớn, mặc dù thọ mệnh dài, nhưng vẫn già và chết đi. Ví dụ Phật nói trời Đao lợi, người Trung Quốc chúng ta nói là Ngọc Hoàng đại đế, có không? Có, sắc giới tầng trời thứ 2. Phước báo đó, chúng ta phải luôn nhớ, thật là khó tưởng tượng. Một ngày của trời Đao lợi bằng 100 năm cõi nhân gian chúng ta, thọ mệnh bao lâu? Trên trời cũng một năm 360 ngày, nhưng một ngày bằng 100 năm cõi nhân gian, một năm là 36 ngàn năm, thọ mệnh của họ 1000 tuổi, quý vị xem Phước báo đó. Phước báo đó vẫn chưa được xem là lớn, càng lên trên Dạ Ma thiên, Đâu Suất thiên, phước báo sẽ càng lớn, vì vậy người thông minh đều muốn sinh ở cõi trời. Nhưng trời không phải là vô lượng thọ, hưởng hết phước rồi, mọi thứ bất thiện mà quý vị tạo ra lại xuất hiện. Xuất hiện rồi làm sao? Xuất hiện rồi thì đọa xuống. Vì vậy 2 cõi người trời cũng giống nổi chìm trong nước, một chốc nổi lên, một chốc lại chìm xuống, ở trong lục đạo khổ thế đấy. Vì vậy Phật khuyên chúng ta rời khỏi lục đạo luân hồi, đến thế giới cực lạc.

Đến thế giới cực lạc để làm gì? Để làm Phật. Phật là gì? Trí tuệ viên mãn, phước báo viên mãn. Vì vậy Phật gọi là Nhị túc tôn, "nhị" ở đây chính là trí tuệ và phước báo, "túc" là đầy đủ, đã viên mãn, hai thứ này đều viên mãn, trí tuệ viên mãn, phước báo viên mãn, thì gọi là Phật. Bồ tát mặc dù có trí tuệ, có phước báo, nhưng chưa viên mãn, Phật viên mãn. Vì vậy cách giải thích đơn giản nhất, học Phật chính là cầu trí tuệ và phước báo. Mà trí tuệ và phước báo không phải cầu từ bên ngoài, trong tự tánh đã có, chỉ cần quý vị gạt bỏ chướng ngại. Những thứ gì là chướng ngại? Tham sân si mạn là chướng ngại, oán hận não nộ phiền là chướng ngại, sát đạo dâm vọng là chướng ngại nghiêm trọng, là chướng ngại về hành vi, tham sân si mạn là chướng ngại về tâm lý, oán hận não nộ phiền là chướng ngại về tâm trạng. Nếu quý vị đều có thể buông bỏ những thứ đó, quý vị

sẽ không còn chướng ngại nữa, trí tuệ phước đức trong tự tánh của quý vị sẽ hoàn toàn hiển hiện. Vì vậy người tu hành thực sự không cầu bên ngoài, họ cầu bên trong, cầu bên trong là thật. Cầu bên ngoài cũng có thể đạt được, nhưng là nhất thời, mưu kế tạm thời, căn bản là cầu bên trong.

Vì nghĩ đến quá khứ, nghĩ đến tương lai, nhiều vọng niệm, nhiều lo nghĩ, cho nên trong lòng bất an. Đức Phật đã bảo với chúng ta, người học Phật tịnh định, tâm phải thanh tịnh, tâm phải định, định là bất động, sau đó mới có an, mới có lạc. An lạc ở đây thì người ở cõi trần không thể so sánh được, thú vui của người cõi trần đều là kích thích, kích thích về dục vọng, hưởng thụ khoái lạc, phải trả giá rất nặng. An lạc của Phật pháp là xuất phát từ nội tâm, không phải từ bên ngoài, không liên quan gì đến môi trường bên ngoài, từ trong nội tâm lưu xuất ra, từ trong tịnh định hiện ra. Tịnh sanh trí huệ, định sanh an lạc, cho nên gọi là thiền duyệt. Thiền là định, trong đó vô cùng an lạc.

Niệm Lão kiết tập các cách giải thích của cổ đức, lũy niệm tích lự, lấy "cần cầu vô ninh" để giải thích "vi tâm sở tẩu sứ". Trong tâm tưởng luôn suy nghĩ đến tiền tài vật chất, gọi là lũy niệm tích lự. "Cần dục cầu đắc", cho nên thân tâm bất ân, quý vị có thể buông bỏ nó, thì tâm sẽ yên. Tâm bất an gọi là vi tâm tẩu sứ, sứ là tay sai, chính là người quý vị sử dụng, tâm là chủ nhân, đây là nô bộc. Tâm là cái gì? Dục vọng. Sứ là gì? Là thân thể của quý vị. Nói cách khác, thân tâm của quý vị đã trở thành nô bộc cho dục vọng của quý vị, chính là ý này. Cả cuộc đời quý vị bị dục vọng khống chế, nắm chặt quý vị, điều này rất khổ.

Cảnh Hưng nói: "vi tâm tẩu sứ giả, như thị khát lộc trục ư dương viêm, y nhãn lộng ư không hoa, giai vi ái thủy chi tâm, bất liễu bệnh hoa, miên tẩu trì cố". Đây là cách nói ẩn dụ. Phía dưới có giải thích, Dương viêm tức là Dương diệm mà chúng ta sẽ thấy ở đoạn dưới, Dương diệm ở đây là cái gì? Là sau cơn mưa trời lại sáng, trên đường có một loại khí, bây giờ chúng ta cũng có thể nhìn thấy, ở chỗ chúng ta thường nhìn thấy. Bầu trời sau cơn mưa, sau khi xe chạy qua, quý vị nhìn thấy hơi nước này. Con Nai khát nước, nó không biết đó không phải là nước, nó cho rằng đó là nước, nó muốn chạy đến đó uống nước, lúc đến đó thì không có nữa, giống như sương mù, không thể nắm bắt được, đó là dương diệm, gọi là khát lộc dương diệm. Khát lộc ngu si, không có trí tuệ, cho rằng đó là nước. Ảo ảnh xuất hiện trên sa mạc, nhìn xa giống như nước, "những con ngựa con nai khát nước, chạy đi tìm nước, nhưng chỉ mất công", chạy đến đó, lại thấy ở phía trước, không bao giờ tìm được. "Hựu như hữu y chi bệnh mục", đây là bệnh của đôi mắt. Bệnh của mắt, nhìn thấy rất nhiều thứ màu sắc trong hư không, chúng ta

cũng đã từng như vậy, đã từng có bệnh của mắt, đã từng có kinh nghiệm này. Trong không trung có gì không? Không có, mắt tốt sẽ không thấy gì, mắt không tốt thì nhìn như có hoa trong không trung, quý vị muốn hái bông hoa đó xuống, "bất tri bản tự vô hoa, cố vân vi tâm tẩu sứ", đây là hiểu nhầm, không biết rằng đó là giả, là hư không. "Tẩu sứ giả", hai chữ "tẩu sứ" ở đây chính là "cốc vân bôn ba lao lục", chính là ý này.

Phía dưới Ngài đưa ra ví dụ thực tế, "vô điền ưu điền, trực chí ưu khổ vạn đoan". Cả đoạn dài này, đoạn Kinh văn trước có thể thấy cả một đoạn dài, đều là giải thích tỉ mỉ cho một câu "lũy niệm tích lự". "Điền" là ruộng đất, "trạch" là nhà cửa. "Quyến thuộc" là họ hàng, thân thích, người làm trong nhà của quý vị, đều nằm trong quyến thuộc này. "Tài vật", tất cả vốn liếng tiền tài sản nghiệp, chính là tất cả những thứ mà cuộc sống của quý vị cần dùng đến. "Dĩ thượng giai sở ưu chi cảnh", quý vị lo lắng cái gì? Lo lắng những thứ này. Không có, muốn có, muốn đạt được, nhưng khi có được rồi lại sợ mất, gọi là tính toán thiệt hơn, vì vậy giàu nghèo đều lo. Không có, người nhà nghèo thì muốn có được, những người giàu sang phú quý, họ lại sợ mất đi, lúc nào họ cũng lo lắng, ưu phiền, vì vậy cuộc sống thật khổ.

Ông Lý Gia Thành giàu nhất Hong Kong chúng ta, tôi gặp mặt ông ấy, ông nhỏ hơn tôi 2 tuổi, nhưng xem ra già hơn tôi rất nhiều. Vì sao? Vì ông có ưu phiền, tôi không có ưu phiền. Tiền tài đó là trong số mệnh có. Về việc này, cũng có một người bạn rất thân với ông ấy - Trần Lang, đã mất mấy năm trước rồi, là người bói toán xem phong thủy, rất giỏi. Tôi giảng Kinh ở Hong Kong, ông ấy thường đến nghe tôi giảng Kinh, tôi quen với Lý Gia Thành, là ông ấy giới thiệu. Trần Lang bảo với tôi, ông Lý là người Triều Sán, năm 30 tuổi đến Hong Kong làm ăn, bọn họ ngẫu nhiên có cơ duyên gặp nhau, gặp nhau rồi thì xem tướng cho ông ấy, bói cho ông ấy. Hỏi ông ấy: sau này ông hy vọng có bao nhiêu tài sản mới hài lòng? Ông nói Lý Gia Thành bảo với ông, tôi có được 3 ngàn vạn, thì tôi vừa lòng. Ông Trần bảo với ông, tiền tài trong mệnh của ông không phải là bình thường, tràn cả ra ngoài; không chỉ vậy, tương lai ông sẽ giàu nhất Hong Kong. Vì vậy cả đời Lý Gia Thành luôn nghe lời ông, xem ông giống như người cố vấn, bất kể chuyện lớn nhỏ gì đều thỉnh giáo ông. Số mệnh của ông có tiền. Tiền tài trong vận mệnh quý vị đầy ắp, bất kể kinh doanh gì cũng đều kiếm được tiền. Vận mệnh là nhân, những việc quý vị làm đó là duyên, người khác làm ăn lỗ vốn, quý vị làm thì kiếm được tiền. Quý vị nói tôi và anh ta cùng làm ăn giống nhau, tôi lại lỗ vốn, mệnh không có tiền! Vì vậy con người trước tiên phải tin vào vận

mệnh, quý vị mới có thể sống rất hạnh phúc, rất vui vẻ. Nếu quý vị đấu với vận mệnh, quý vị sẽ thảm bại, quý vị sai rồi, không ai có thể đấu lại vận mệnh, nếu quý vị muốn cải tạo vận mệnh phải nghe lời Đức Phật.

Liễu Phàm Tứ Huấn, vào năm tôi học Phật đã đọc được, lão cư sĩ Chu Kính Trụ tặng quyển sách này cho tôi. Tôi còn nhớ khi tôi cầm quyển sách này, quyển sách này không dày, trẻ tuổi đọc sách đọc rất nhanh, hai ngày thì đã đọc xong rồi, tôi nhớ tôi đã đọc 30 lần, rất cảm động. Sau khi đọc xong, tự mình nhìn lại, tật xấu của Liễu Phàm tiên sinh, tôi đều có cả, tôi đều có, Liễu Phàm tiên sinh còn có vài sở trưởng, tôi không có, tôi không bằng người ta. Nghĩ đến việc ông có thể sửa đổi, tôi cũng dần có lòng tin. Tôi có người thầy giỏi đang hướng dẫn tôi - Chương Gia Đại sư. Tôi và Chương Gia Đại sư, năm tôi 26 tuổi, Đại sư đã 65 tuổi, tính ra thì tôi chỉ ngang đời cháu chắt. Đại sư rất bảo bọc những người trẻ tuổi chúng tôi, đặc biệt chúng tôi rất nghe lời, thành thật nghe lời, Sư càng thích, thích dạy. Hẹn với tôi rằng, mỗi tuần đều đến thăm Sư, cho tôi 2 tiếng đồng hồ. Tôi theo Sư 3 năm, cho đến lúc Sư vãng sanh. Vì vậy nền tảng học Phật của tôi, là do Sư xây dựng nên, sau này theo học với Thầy Lý mười mấy năm mới có thành tựu, không có 3 năm nền tảng của Sư thì không thể thành tựu được, vì vậy nền tảng này rất quan trọng. Đặc biệt là phong thái của Sư, đây là điều mà cả đời tôi chưa từng thấy ở người nào khác. Quý vị nhìn dáng vẻ của Sư ở trong ảnh, cả đời Sư đi đứng ngồi nằm đều giống như vậy, đúng như trong Kinh Phật đã từng nói "Na già thường tại định, vô hữu bất định thời", Sư đi đứng ngồi nằm đều cho quý vị thấy điều gì? Sư ở trong Định. Đi rất chậm rãi, nói chuyện cũng chậm rãi, động tác cũng chậm rãi, không hề có chút lo lắng vội vàng nào. Điều này khiến chúng ta biết được rằng, người có trí tuệ, tâm định, thân cũng định.

Xốc nổi, không có trí tuệ. Thanh niên bây giờ phiền phức nhất là xốc nổi nóng vội. Vì vậy họ học điều gì, học Thánh hiền, học Phật pháp, họ có học được không? Phật Bồ tát dạy họ cũng không học được. Vì sao vậy? Vì họ không định được. Những điều của cổ nhân thánh hiền, Phật bồ tát, chắc chắn tâm phải định, mới có thể học được, mới có thể cảm nhận được, mới có thể lĩnh hội được. Không phải họ không chịu dạy, mà bản thân quý vị phải có đủ điều kiện, họ mới có cách dạy quý vị. Không có điều kiện căn bản, giảng cũng vô ích, tốn công thôi. Tôi hàng ngày đều giảng Kinh dạy học không ngừng, có phải mọi người đều học được không? Chưa chắc. Nói thật ra, xung quanh tôi không có ai cả. Tại sao tôi luôn giảng hết mình như vậy? Tôi biết có người trên tivi, có người trên mạng, trong số 10 ngàn người có 1 người là được rồi, tôi không phí công rồi. Thật sự có, nhưng

tôi không quen biết với người này, họ biết tôi, tôi không biết họ, chúng tôi chưa từng gặp mặt nhau, tôi biết chắc chắn là có, cho nên tôi giảng rất phấn khởi, tôi ở trong phòng ghi hình, thường không có ai hết, tôi đối diện với ống kính, tôi giảng rất có tinh thần, vì tôi biết thật sự có người đang nghe, tôi biết thật sự có người đang học, tôi không phí công, không phí công giảng.

Chúng ta đọc tiếp mấy câu dưới. "Đản kỷ hữu giả, hựu cụ kỳ vô, diệc phục đồng ưu." Hai câu phía dưới nói rất hay, "dục hải nan điền, hoạn đắc hoạn thất, cố vân hữu vô đồng ưu." Chúng ta muốn học Phật, đặc biệt là thật sự mong muốn vãng sanh thế giới cực lạc, vãng sanh thế giới cực lạc trên thực tế chính là di dân, chúng ta di dân đến thế giới cực lạc, chúng ta thân cận Đức Phật A Di Đà, thế thì quý vị phải biết, không thể mang theo thứ gì ở thế gian này cả. Cái gì có thể mang theo? Có thể mang theo đức hạnh, công thiện, nghĩa là có thể mang theo công đức mà quý vị tu hành, quý vị có thể mang theo đức hạnh, những thứ khác không thể mang theo. Quý vị phải biết, nhân cơ hội bây giờ vẫn còn thọ mạng, cố gắng tu thiện. Việc này rất quan trọng, ở đâu có duyên thì giúp đỡ cho họ, đừng có tâm phân biệt, đừng có chấp trước, không ích kỷ. Tất cả chúng sanh vốn là Phật, tất cả chúng sanh có duyên đều phải giúp đỡ, đây là điều chúng ta nên làm. Bất luận ở nơi nào, gặp được người có duyên, nếu họ chịu nghe, thì hãy khuyên nhủ họ. Họ không nghe cũng không sao, "nhất lịch nhĩ căn, vĩnh vi đạo chủng", trong A-lại-da thức họ đã gieo vào chủng tử.

Tôi gặp mặt ông Bush, cũng nói với ông những điều này, Mohamad hỏi tôi, ông ấy có chịu nghe không? Tôi nói ít nhất ông ấy cũng không phản đối tôi. Tôi tạm biệt ông trở về Úc, 1 tháng rưỡi sau ông gửi tặng cho tôi một bức ảnh có ký tên. Tôi nói nếu ông ấy cảm thấy chán ghét những lời tôi nói với ông ấy, ông ấy sẽ không có hành động này, ông ấy tặng cho tôi tấm ảnh, còn tự tay ký tên. Thiện ngôn, thái độ của chúng ta thành khẩn, chân thành, cho dù có xung đột với những lợi hại trước mắt của họ, họ cũng sẽ không phản đối. Điều này trong Phật pháp, gieo giống, gieo hạt, đời sau kiếp sau gặp được duyên, hạt này sẽ sinh sôi nảy mầm, họ sẽ thật sự tiếp nhận. Vì vậy không được để lỡ duyên, gặp được duyên thì phải gieo mầm cho họ.

"Hữu nhất thiếu nhất, tư dục tề đẳng", cái này cũng rất khổ. Ví dụ bản thân có mười ngàn đồng tiết kiệm, gặp người có 20 ngàn, thì nghĩ, muốn có thêm 10 ngàn nữa, muốn giống như họ. Bản thân có một cái tivi, thấy người ta có 2 cái, lại muốn có thêm một cái nữa, cho bằng người ta. Muốn mà không được, trở nên buồn phiền. Muốn mà đạt được, cũng không hết suy nghĩ. Vì ham muốn không

ngừng, dục vọng không có điểm dừng, nỗi buồn phiền không bao giờ dứt. Đó là chuyện thường tình của con người. Tôi nhớ có một lần, để lại ấn tượng rất sâu sắc. Ở Đài Loan tôi ra ngoài, gọi một xe taxi, tài xế taxi vừa lái xe vừa kể khổ với tôi, nói cái gì? Cuộc sống của bản thân không bằng người khác. Tôi hỏi anh ta, tôi nói tiền ông kiếm một tháng đủ tiêu dùng trong nhà không? Đủ, còn dư nữa. Tôi nói thế thì tại sao? Thấy người ta hôm nay mua đồ dùng mới, ngày mai mua đồ dùng mới. Tôi nói sao lại phải như thế? Tôi nói anh nghĩ thử xem, một cái áo của chúng ta, giữ gìn một cách cẩn thận, có thể mặc 10 năm, 10 năm không cần mua thêm áo. Anh dùng tủ lạnh, bảo quản nó cẩn thận, cũng có thể dùng 10 năm. Không phải là anh rất vui vẻ, rất giàu có đó sao? Anh cần gì phải so đo với người khác? Anh ta thấy có lý! Tôi nói anh nghĩ thông rồi sẽ vui vẻ không ai bằng, anh buồn cái gì? Đừng so sánh với người khác, khi so sánh với người khác sẽ khiến anh suốt đời khổ não, suốt đời lo lắng, anh sống không vui vẻ gì. Khi anh không so sánh với người khác, anh rất vui vẻ. Dần dần anh ta cũng đã hiểu. Đừng tranh giành với người ta những thứ đó, phải tranh giành cái gì? Tranh giành niềm vui, tôi vui hơn anh. Vui vẻ và lo lắng khác nhau rất lớn, vui vẻ thì thân tâm mạnh khỏe, lo lắng thì âu sầu bệnh tật, người ta sao có thể so với anh được? Vì vậy buông bỏ tất cả, có thể sinh sống được là hạnh phúc nhất rồi, không cần phải quá nhiều. Nhà ở, ở căn nhà nhỏ nhỏ. Cả đời tôi không muốn sống trong căn nhà lớn, tại sao? Khó dọn dẹp, quý vị phải mất bao nhiêu thời gian để dọn dẹp sạch sẽ? Căn nhà nhỏ của tôi, chỉ cần mấy phút đã dọn dẹp sạch sẽ rồi, xem ra rất thoải mái dễ chịu, quý vị thấy tốt không. Vì vậy con người phải biết hưởng thụ, cũng chính là bản thân biết hưởng phước, biết cái gì là phước. Những đồ cá nhân của quý vị càng ít càng thoải mái, không cần kiểm tra. Ra ngoài chỉ cần 2 bộ quần áo, mặc trên người và mang theo. Nếu nhiều áo quần phải lựa cái này, lại chọn cái kia, quý vị xem lãng phí bao nhiêu thời gian? Lãng phí bao nhiêu tinh thần? Không cần phải như vậy.

Vì vậy chúng ta nghĩ xem, Phật Thích Ca đã làm một tấm gương tốt nhất cho chúng ta, tài sản của Ngài chỉ có ba y một bình bát, 3 bộ áo quần, một cái bát, tài sản chỉ chừng đó thôi, mỗi ngày ăn một bữa, ngủ dưới gốc cây, Ngài rất tự tại, không hề lo nghĩ điều gì. Chẳng lẽ Ngài không muốn xây một đạo tràng, xây một ngôi chùa? Ngài không cần. Nếu Ngài cần, chỉ nói một câu, mọi người đã xây xong rồi. Không cần! Thật sự tự tại. Cho nên phải biết sống, bản thân có một nơi chốn dừng chân nhỏ bé là đủ rồi, thật sự vui vẻ tự tại. Mỗi một nơi tôi đến, đều có người tặng đất, tặng nhà cho tôi, tôi đều từ chối cả. Ở khách sạn thoải mái hơn,

mỗi ngày đều có người dọn dẹp sạch sẽ cho mình, sau khi trả phòng chẳng phải suy nghĩ gì, không nhớ đến nó nữa. Nếu quý vị có một ngôi nhà, quý vị nói xem có phiền không, quý vị đi xa, có nhớ nó không? Có phải luôn lo lắng về nó không? Đó không phải là tự tìm phiền phức sao. Vì vậy nếu có, tặng người ta đi, đừng tìm phiền phức. Cả đời tôi được tự tại, điều này cũng là Chương Gia đại sư dạy tôi, tấm gương của Đức Phật Thích Ca, tôi đã lãnh hội được, thế giới này là khách sạn, đi đến đâu cũng đều là khách sạn, quý vị sẽ sống rất thoải mái. Không cần thứ gì cả, những đồng học đều sẽ chăm lo cho tôi, đồ ăn, áo mặc, đồ dùng, đều chuẩn bị sẵn cả, không phải lo lắng gì, vì vậy tôi không có chỗ tiêu tiền, mười mấy năm rồi chưa hề dùng tiền. Đi ra ngoài, tôi muốn đi mua thứ gì, chắc chắn có rất nhiều người đi theo tôi, tôi cần gì, họ đều trả tiền hết. Vì vậy cúng dường của tôi đều cầm đi làm việc thiện. Những người gặp khó khăn, chúng ta thật sự phải giúp đỡ họ, phải giúp đỡ những người khổ nạn, trừ khi chúng ta không biết, biết rồi thì chắc chắn phải giúp họ.

Vì vậy từ từ cũng có, dần dần có một chút rồi, lại nghĩ đến việc phải làm thế nào để giữ gìn cho tốt, sợ gặp tai họa, lo bị mất mát, chính là tính toán thiệt hơn, việc này là bản thân tự tìm phiền phức. Tiền quá nhiều sợ mất giá, quý vị phải lo lắng nhiều biết bao? Hoàn toàn đã sai rồi. Cho nên nói: "thích tiểu cụ hữu, hựu ưu phi thường", phi thường chính là thủy tai, hỏa tai, đạo tặc, cưỡng đoạt phá hoại vân vân, đó là tai họa. Đặc biệt những năm gần đây tai họa rất nhiều, tôi không biết được nhiều, bởi vì tôi không đọc báo, không xem tivi, không hề tiếp xúc với truyền thông mấy chục năm nay rồi. Có người hỏi, những tin này Sư nghe được từ đâu? Có một số đệ tử nghe được những tin trọng đại, tải về từ trên mạng cho tôi xem một chút, tôi biết được tin tức từ đây. Gần đây nhiều tai họa, có một đệ tử rất chịu khó, mỗi tháng đều làm cho tôi một bản báo cáo, tháng này có bao nhiêu tai họa xảy ra, không có nội dung, chỉ có tiêu đề. Tôi thấy trong năm nay, anh ta bắt đầu viết cho tôi từ tháng 3, trong tháng 3 này đã xảy ra hơn 40 lần tai họa, hầu như mỗi ngày đều có. Vào tháng 5 còn nhiều hơn nữa, khoảng hơn 60 tai họa. Tháng 3, 4, 5, tháng 4 hơn 60 tai họa, đến tháng 5, tổng cả 3 tháng này hình như có đến hơn 170 tai họa. Tháng 7, chính là tháng này, tuần đầu tiên đã hơn 40 tai họa, tuần thứ hai lại suýt soát gần 50 tai họa, tăng lên rất nhiều, vẫn chưa hết tháng này. Xem ra trong tháng này, chắc chắn hơn 100 tai họa. Như thế nói lên điều gì? Tần suất những tai họa tháng sau nhiều hơn tháng trước, mà tai họa cũng càng ngày càng nghiêm trọng hơn.

Chúng tôi nhìn thấy những thứ này, anh ấy không đưa nội dung cho tôi, chỉ là tiêu đề, tiêu đề tin tức trên mạng, tiêu đề ở trên báo, anh ta trích cho tôi xem, sự cảnh giác của chúng tôi được nâng cao, phải giúp đỡ hóa giải tai họa. Phương pháp giúp đỡ nào là tốt nhất? Dạy học, chỉ có dạy học mới thức tỉnh được con người, khiến họ bỏ ác tu thiện, giống như tiến sĩ Braden người Mỹ đã từng nói. Tháng 8 năm ngoái ông tham gia Hội nghị các nhà khoa học thế giới ở Sydney Úc, số người không nhiều, ở Sydney 2 ngày. Ông ấy cũng có mời tôi, tôi không đi, nhưng tôi cử 8 học trò của Học viện chúng tôi thay tôi đến tham gia. Hai ngày hội nghị, ngày đầu tiên thảo luận về những phát hiện mới nhất của khoa học, tôi xem xong cũng rất thích thú, giống với những gì đã giảng trong Kinh Phật. Vì vậy tôi có lý do để tin rằng, Kinh Phật trong 20 đến 30 năm sau, nó không còn thuộc về tôn giáo, mà nó thuộc về Triết học, Khoa học. Thật đấy, thầy Phương Đông Mỹ nói không sai. Einstein cũng đã từng nói, trong số các tôn giáo thì Phật giáo gần với khoa học nhất. Ngày thứ 2 thảo luận về vấn đề tai họa, đặc biệt là tai họa trong bộ phim 2012 của Mỹ, đề tài thảo luận của họ là đối phó với lời tiên tri của Maya năm 2012. Braden nói rất hay, tôi rất khen ngợi ông ấy, đơn giản rõ ràng, cư dân trên toàn thế giới, nếu có thể cảm nhận được, đây là một thời cơ rất tốt, hy vọng mọi người đều có thể bỏ ác tu thiện, cải tà quy chánh, đoan chánh tâm niệm, không những có thể hóa giải được tai họa, mà còn có thể đưa trái đất này phát triển theo chiều hướng tốt đẹp hơn. Điều này giống với kinh điển Đại Thừa đã nói, giống với lời dạy của tổ tiên chúng ta, dùng cải tà quy chánh để hóa giải tai họa. Tai họa là gì? Tai họa chính xác là do những ý niệm, hành vi bất chánh bất thiện tạo ra. Nhưng ở đây có một căn cứ lý luận rất quan trọng, đó chính là kinh Phật thường nói "tất cả pháp tùng tâm tưởng sanh", trong tâm nghĩ đến mới có thể thay đổi nó. Nó không phải sinh ra từ ý niệm, ý niệm làm sao có thể thay đổi nó? Câu nói này của Đức Phật đã giảng mấy ngàn năm, trong kinh Đại thừa đều hay nói "tất cả pháp từ tâm tưởng sanh", trong Kinh Hoa Nghiêm đã nói, cả vũ trụ này là "duy tâm sở hiện, duy thức sở biến", cái này nói quá nhiều rồi, cũng đã được khoa học chứng minh rồi. Vì vậy ý niệm, ý niệm trở nên tốt, vấn đề sẽ được giải quyết. Con người phải có thiện niệm, không có chút ác niệm nào, thân thể chắc chắn mạnh khỏe, sẽ không có bệnh, ý niệm thay đổi sức khỏe của chúng ta, ý niệm có thể thay đổi môi trường.

Tiến sĩ Giang Bổn ở Tokyo Nhật Bản, đã làm 1 thí nghiệm ở Hồ Tỳ bà, ông tìm đến 1 eo biển, eo biển là nước tù nước đọng, nước tù không lưu thông, hơn hai mấy năm nay eo biển này rất bẩn thỉu, mùi rất hôi, ông ấy tìm một nơi như

thế. Đã tìm hơn 350 người, và một vị hòa thượng già, hòa thượng già hơn 90 tuổi, dẫn đầu mọi người cầu nguyện ở đó, một tiếng đồng hồ. Cầu nguyện đúng thật là quá đơn giản, trong một tiếng đồng hồ đó hy vọng mọi người buông bỏ tất cả tạp niệm, tâm thanh tịnh, chỉ nghĩ đến một việc, đó là việc gì? Nước hồ sạch sẽ đi, tôi yêu bạn, niệm trong miệng, nghĩ trong tâm, 350 người làm như vậy trong suốt 1 tiếng đồng hồ. Đến ngày thứ 3, nước hồ sạch sẽ lại thật, mùi hôi thối không còn nữa, làm chấn động truyền thông Nhật Bản, đều đến phỏng vấn, đưa tin. Tiến sĩ Giang Bổn nói với tôi, 6 tháng sau, nó bẩn trở lại, không khí lại hôi hám. Quý vị xem, cầu nguyện một tiếng đồng hồ, sạch sẽ đến 6 tháng. Tôi nói với ông ấy, tốt nhất ông hãy cầu nguyện hai tháng một lần, thế thì eo biển đó không phải được sạch sẽ rồi sao? Vì vậy cầu nguyện có hiệu quả, nhưng cầu nguyện trị ngọn chứ không trị gốc, nó không thể sạch sẽ mãi mãi. Muốn sạch sẽ mãi mãi phải làm thế nào? Đó là dạy học. Cho nên Đức Phật Thích Ca cứu khổ cứu nạn, Ngài cứu bằng cái gì? Dạy học, mỗi ngày đều khuyên bảo mọi người, có thể thu được hiệu quả. Mọi người nghe hoài, cũng giác ngộ, sẽ cải chánh ý niệm, vấn đề được giải quyết. Vì vậy cầu nguyện không phải không có hiệu quả, có hiệu quả, nhưng căn bản chắc chắn vẫn là giáo dục. Cả đời Đức Phật Thích Ca đã dạy 49 năm. Đấng sáng tạo đầu tiên của mỗi tôn giáo trên thế giới đều dạy học, không quản khó khăn, không thu học phí, dạy học vô điều kiện, chỉ cần quý vị chịu học, đều sẽ tận tình nhiệt huyết như thế để hướng dẫn quý vị. Cổ nhân nói rất hay, khu vực này, có được mười mấy hai chục vị hiền nhân, thì có thể hướng dẫn tốt khu vực này. Đây không phải là những lời sáo rỗng, trong lịch sử Trung Quốc đích thực đã làm được, đã xuất hiện những hiệu quả thật sự như thế.

Đoạn Kinh văn này, đặc biệt chỉ ra những việc mà con người phải suy nghĩ là quá nhiều. Thủy hỏa, chỉ cho thủy hỏa tai, thủy tai, hỏa tai. Đạo tặc, chỉ cho tai họa cưỡng đoạt và trộm cướp. Oan gia, chỉ cho những người kết oán với ta, gọi là oan thân trái chủ. Trái chủ, chỉ cho ta mắc nợ người chưa trả. Tất cả những thứ đó, đều có thể gây ra tai họa khôn lường. Như lửa có thể thiêu đốt, nước có thể nhấn chìm, trộm có thể cưỡng đoạn, cướp có thể trộm cắp, oan gia báo thù, trái chủ nợ nần, thậm chí chỉ trong phút chốc, tức là quý vị sẽ mất hết chỉ trong chớp mắt, không còn thuộc về quý vị nữa, của cải ngày xưa, không còn gì cả. Đây chính là "phần phiêu kiếp đoạt, tiêu tán ma diệt", những việc này đều có thể xảy ra bất cứ lúc nào, những tai họa ngoài ý muốn.

Hội Sớ nói, phần là thiêu đốt, binh hỏa chiến tranh đốt cháy, những tai nạn này. Phiếu là trôi nổi, bão táp lụt lội những tai nạn này. Cướp đoạt, nạn đạo tặc.

Oan gia phá hoại, trái chủ đòi nợ. Oan gia này đều có nhân quả, nhân duyên quả báo. Trong kinh đức Phật dạy chúng ta, người cùng một nhà, cha mẹ và con cái có duyên, 4 loại duyên, không có duyên này, sẽ không vào nhà quý vị. 4 loại duyên gì? Báo ân, báo oán, đòi nợ, trả nợ, việc này cứ tiếp diễn kiếp này qua kiếp khác không bao giờ dứt.

Lần đầu tiên tôi đến Hong Kong giảng kinh là năm 1977, sống ở Hong Kong 4 tháng. Hai tháng đầu ở Thư viện Phật giáo Trung Hoa đường Giới Hạn, hai tháng sau ở giảng đường Quang Minh đường Lan Đường, Hong Kong. Giảng đường Quang Minh là của Sư Thọ Trị, lúc đó Sư đã di cư qua Mỹ sống rồi, sau này tôi cũng gặp Sư ở New York Mỹ, người phương Bắc, giảng đường ở Hong Kong là sản nghiệp của Sư. Phía trước Phật đường của Sư có treo bức đối liễn, tôi rất ấn tượng, câu đối trên là "vợ chồng là duyên, có thiện duyên có ác duyên, oan oan tương báo". Câu đối dưới viết "con cái là nợ, có trả nợ có đòi nợ, không nợ không đến". Câu này tôi nhớ rất rõ, treo ở đó, tôi đã sống ở đó 2 tháng, năm đó giảng Kinh Lăng Nghiêm. Đúng là như vậy.

Nếu đến để báo ân, thì đứa trẻ đó rất ngoan, hiền lành hiếu thảo, nó rất nghe lời, rất dễ nuôi. Nếu đến để báo oán, nó đến gây phiền phức, đến để báo thù, sau khi trưởng thành cũng phá sản, sẽ khiến quý vị tán gia bại sản, gia đình ly tán. Thế đến đòi nợ thì sao? Nếu nợ ít, khoảng mấy tuổi nó sẽ chết, nó đòi xong rồi, quý vị đã tốn rất nhiều tiền, mất rất nhiều công sức, đó là nợ ít; nếu nhiều thì sao? Chúng ta cũng nhìn thấy, nhiều là, tốt nghiệp Đại học, cầm được Học vị Tiến sĩ, thì chết. Quý vị coi, tốn bao nhiêu tiền? Đòi nợ đó. Trả nợ thì sao? Cũng nhìn thấy được, nợ quý vị nhiều, chăm sóc đời sống vật chất của quý vị rất chu đáo, không có lòng hiếu thuận, không có lòng tôn kính. Đó quý vị xem, trả nợ đó. Nếu nợ ít thôi, thì sẽ rất khắt khe đối với quý vị, nói cách khác, xem cha mẹ như người hầu hạ trong nhà, mỗi tháng cho quý vị đủ chi tiêu cuộc sống thôi, không cho quý vị nhiều hơn. Chúng ta đều nhìn thấy, kinh Phật không hề nói sai. Phật pháp thù thắng, sau khi học Phật quý vị có thể thay đổi, đổi tất cả những duyên này của quý vị thành Pháp duyên, mọi người đều học Phật, đều là đệ tử Phật, cùng nhau tu hành, những oan thân này đều được hóa giải. Vì vậy Phật pháp âm thầm lặng lẽ, giải quyết rất nhiều vấn đề xã hội. Những Hoàng đế Đại thần ngày xưa thích điều này, thay họ giải quyết vấn đề. Tại sao? Học Phật hiểu rõ rồi, biết rõ là đến để báo oán, báo oán là đến đòi nợ, đã hiểu rõ đạo lý này rồi, bỏ qua, không nhắc nữa, nó sẽ được hóa giải; báo ân, ân càng thêm sâu; trả tiền, phải trả nhiều một chút, trong lòng họ mới dễ chịu.

Người đời "tâm kiên ý cố", kiên ở đây là keo kiệt, không nỡ, thậm chí ngoan cố. Tiền tài có mất, trong tâm càng thêm căm hận, ưu phiền lo nghĩ, không lúc nào thảnh thơi, nên nói "vô năng tung xả", tung xả nghĩa là buông bỏ. Thật sự chịu buông bỏ, thì sẽ được tự tại. Học Phật hiểu rõ đạo lý này, nhưng vẫn không buông bỏ được. Có rất nhiều người đến kể khổ với tôi, phải làm thế nào? Tôi nói có cách. Quý vị nghe Kinh nhiều vào. Một năm không buông bỏ được, nghe thêm năm nữa; hai năm không buông bỏ được, nghe thêm hai năm, nghe cho đến 8 năm, 10 năm, tự nhiên sẽ buông bỏ được. Có một số người nghe đến 20 năm, 30 năm, bản thân cũng đã gần 60, 70 tuổi, giác ngộ rồi, buông bỏ được rồi, vẫn còn kịp! Chỉ cần quý vị buông bỏ, thân tâm vui vẻ. Nhất định phải hiểu được rằng, số tôi không chết vì đói, không có đồng nào tôi cũng không chết đói, đến lúc đó tự nhiên sẽ được ăn no; tôi không phải số chết rét, ngày đông gió tuyết tôi cũng có thể vượt qua, tin vào vận mệnh. Cổ nhân có lòng tin kiên định với những điều này, họ tin tưởng bản thân. Con người bây giờ không có lòng tin, đối với người khác luôn hoài nghi. Bản thân đã có tiền tài, suốt ngày phải sốt ruột lo lắng, sợ mất đi, hà tất phải thế! Tại sao không đem số tiền đó đi bố thí. Quý vị bố thí cho 1 làng, người cả làng cảm ơn quý vị, quý vị bố thí một thành phố, một thành phố biết ơn quý vị, công đức to lớn như thế! Nhiều người đến chăm sóc quý vị như thế, còn gì để buồn?

Tôi hàng ngày mỗi lần lên bục giảng kinh, xuống bục, tôi đều chắp tay quỳ bái với thầy của mình, ân đức to lớn này! Nếu tôi không gặp được họ, tôi làm sao có ngày hôm nay? Điều này là không thể! Làm sao có thể sống hưởng thụ cuộc đời cao nhất như Phương tiên sinh đã nói. Hưởng thụ cao nhất là cái gì? Đâu đâu cũng có người chăm sóc, bản thân không phải lo lắng gì cả. Trên người không có một xu, nhưng đều chăm sóc chu đáo cho quý vị, đây là phước báo. Nhân là cái gì? Tôi có tiền bố thí khắp nơi, tặng khắp nơi. Lần đầu tiên tôi đến Nhật Bản, trên thực tế đó là lần thứ 2, lần đầu tiên từ rất lâu, tôi đi cùng với Đạo An Pháp sư, đi du lịch Nhật Bản, lần đó đã đi hơn 20 ngày, từ Tokyo về phía Nam đều đi chơi hết, lần đó đúng là chỉ đi du lịch thăm thú, là một đoàn tôn giáo Đài Loan, Đạo An Pháp sư là trưởng đoàn. Tôi tự đi, lần đầu tiên đi, lúc đó cúng dường đã nhiều rồi, tôi in Đại Tạng kinh, trước khi tôi đi, tôi đã gửi 30 bộ Đại Tạng kinh, tặng cho các chùa Tịnh độ tông, kết duyên trước. Thì đương nhiên, những đồ dùng nhỏ nhặt khác rất nhiều. Vì vậy tôi vừa đến Nhật bản, tối hôm đó Tịnh độ tông kết hợp với nhau tổ chức một bữa tiệc chào đón tôi, hình như có 5 bàn tiệc, bàn tròn, khoảng 40, 50 người thì phải, bàn tròn, hoan hỷ! Sau khi tan tiệc, có người bạn

Nhật Bản bảo với tôi, Tịnh Không Pháp sư, buổi tiệc ngày hôm nay có thể viết vào lịch sử Phật giáo Nhật Bản. Tôi lấy làm lạ, tôi nói việc này nghĩa là sao? Ông ấy nói: những bậc trưởng lão này bình thường đều không lai vãng, hôm nay Ngài tới đây, họ đều tới đón tiếp Ngài, dịp gặp gỡ hiếm có. Tôi mới hiểu ra, vì sao họ đến? Tôi đã tặng họ Đại Tạng kinh. Nếu tôi không tặng họ Đại Tạng kinh, sao họ có thể tới chứ? Tôi đã hiểu rõ rồi, tôi ghi nhớ trong lòng.

Chuyến đi lần đó, chúng tôi ở Nhật Bản cũng du lịch tham quan, 10 ngày. Lúc tôi phải trở về, tôi mời lại họ. Khi mời lại họ, tôi đã nói, tôi nói chúng ta là Tịnh độ tông, Tịnh độ tông là anh em thân thiết, chúng ta chắc chắn phải chung sống hòa thuận, yêu thương kính trọng lẫn nhau, quan tâm lẫn nhau, chăm sóc lẫn nhau, hợp tác với nhau. Tôi nói, ví dụ cha mẹ sinh ra rất nhiều đứa con, nếu con cái không hòa thuận nhau, mỗi đứa đều đối lập nhau, các vị nói xem cha mẹ buồn thế nào, đau khổ thế nào, đó là đại bất hiếu. Nhất định phải hòa thuận, phải hợp tác với nhau, phải đoàn kết, tôi đã khuyên họ. Thế tông phái khác nhau thì sao? Là anh em họ của chúng ta, cũng phải chăm sóc. Những tông phái khác, cũng là Đức Phật Thích Ca truyền lại, cũng phải tương thân tương ái, cũng phải hợp tác với nhau. Đoàn kết tôn giáo là điều mà nhiều năm nay tôi đã làm, vì vậy ở Nhật Bản tôi cũng đi thăm hỏi những tông phái khác. Thậm chí cả những Tôn giáo khác, như Cơ đốc giáo, Thiên chúa giáo, Hồi giáo, Thần đạo giáo của Nhật Bản, đó là anh em họ của chúng ta, đều là người một nhà, đừng đối xử như người ngoài. Vì vậy tôi mời đáp lễ, chính là khuyên nhủ mọi người, nhất định phải buông bỏ thành kiến. Thành kiến là gì? Đó chính là tính toán thiệt hơn, mọi người tranh giành tín đồ, đều là vì cái này, sai rồi, đều là người một nhà cả, bù đắp cho nhau, nhà quý vị gặp khó khăn, tôi dư dả thì giúp quý vị, tôi khó khăn thì anh ta giúp, điều này tốt, điều này xây dựng nên tấm gương tốt cho đại chúng trong xã hội. Vì vậy nhân cơ hội này, truyền đạt những thông tin này cho mọi người biết, tôn giáo trên thế giới là một nhà, tôn giáo có thể hòa thuận đoàn kết, có lợi cho an ninh xã hội, hòa bình thế giới, đó chính là cống hiến của tôn giáo đối với xã hội. Vì vậy đừng đề cao mình hạ thấp người khác, thành kiến môn hộ như vậy là không tốt, đừng giữ những điều này, hy vọng buông bỏ thành kiến, đừng phân biệt tông phái. Quý vị xem trong Kinh giáo, Phật Bồ tát, những tôn giáo khác như Thượng Đế, Thánh Ala, đều lấy nhân từ bác ái để quan tâm tất cả chúng sanh, không có tôn giáo nào chỉ lo lắng cho tín đồ của họ, không có, đều nói phải yêu thương chúng sanh, phải yêu nhân loại. Chúng ta đã đọc rồi, đọc rồi thì phải làm thật, đọc rồi không làm không được.

Vì vậy đối với tiền tài vật chất, chúng ta có thể buông bỏ. Buông bỏ thế nào? Chính là chăm sóc mọi người. Vào những năm 90, tôi từ năm 1997 sau khi Quán trưởng Hàn vãng sanh, cuối năm đó tôi đến Singapore. Năm 1999, chúng tôi đã khiến tôn giáo Singapore đoàn kết như người một nhà, thật sự giống như anh chị em ruột thịt, giúp đỡ lẫn nhau. Nói thực ra, tài chính của mỗi tôn giáo đều gặp khó khăn, Phật giáo ổn hơn một chút. Nguyên nhân từ đâu? Phật khuyên chúng ta bố thí, vì vậy quả báo nhiều. Ở Singapore, mỗi một tôn giáo chúng tôi đều quan tâm. Đa số họ xây cô nhi viện, viện dưỡng lão, bệnh viện, trường học, tôi đều tặng tiền cho họ, đều giúp đỡ họ. Lúc đó những đệ tử vẫn có ý kiến, đến tìm tôi: "Pháp sư, tiền của tín đồ chúng ta cũng không phải dễ dàng kiếm được, đem cúng dường tam bảo, tại sao Sư lại cầm đi cho bọn họ?" Đến tìm tôi. Tôi hỏi lại anh ta, tôi nói: "Chúng ta cần viện dưỡng lão không?" Cần! "Cần chăm sóc trẻ mồ côi không?" Cần! "Những người ốm đau bệnh tật, chúng ta có cần phải cứu tế cho họ không?" Cần! Tôi nói: "Người ta đều đang làm, chúng ta góp thêm cổ phần vào đó, không phải như là chúng ta đang làm rồi sao?" Anh ta mới hiểu ra, công việc của họ là thực hiện, chúng ta không phải lo lắng, chúng ta chỉ góp cổ phần vào, chúng ta có một phần ở đó. Anh ta mới hiểu, đúng, nên làm thế. Quý vị xem rất hoan hỷ làm, chúng ta tôn trọng họ, họ tôn trọng chúng ta. Đạo tràng Phật giáo của chúng tôi có bất kỳ hoạt động gì, mời họ, mời họ đến tham gia; họ có hoạt động chúng tôi cũng đi, họ mời chúng tôi, chúng tôi cũng đi, tôn giáo ở Singapore trở thành người một nhà. Lúc đó Tổng thống là Vương Đỉnh Xương, Vương Đỉnh Xương là người Trung Quốc, hai vợ chồng họ rất ca ngợi việc làm này của chúng tôi. Có một bữa điểm tâm sáng, ông cho triệu tập 9 tôn giáo khi đó của Singapore, những đại biểu của 9 tôn giáo này, cùng dùng bữa sáng với Tổng thống. Tổng thống nói với mọi người, Hội liên hữu Tôn giáo của Singapore chúng ta thành lập đã 50 năm rồi, đều chưa từng đoàn kết với nhau, chỉ là mỗi năm cùng nhau ăn một bữa cơm, ngoài ra không hề qua lại với nhau. Ông ấy nói các vị xem một Tịnh Không Pháp sư từ ngoài đến, khiến các vị náo nhiệt hẳn lên, các vị đều đã thật sự hợp tác với nhau rồi, các vị phải học tập Tịnh Không Pháp sư. Điều này là do các Trưởng lão sau khi trở về nói với tôi. Chúng ta phải có hành động, quan trọng nhất là phải buông bỏ tiền tài vật chất, mọi người cùng hưởng. Tất cả tôn giáo, chúng ta chăm lo tôn giáo, tín đồ của họ chúng ta cũng chăm sóc, chúng ta tuyệt đối đừng thay đổi tín ngưỡng của họ, thay đổi tín ngưỡng không phải là việc làm đạo đức. Vì vậy những tôn giáo ở Nam Dương hiểu rõ chúng tôi, nhiều năm nay họ cảm động nhất, tôi chưa từng khuyên một người nào thay đổi để tin vào

Phật giáo, không hề. Vì vậy họ rất yên tâm về tôi, biết rằng chúng tôi thật lòng giúp đỡ họ, thật lòng muốn đoàn kết lại, hợp tác với nhau.

Hết giờ rồi, hôm nay chúng ta học đến đây.